Analize și opinii

Sorin Roşca Stănescu: Prezidențialele sub multiplu control

Acum 8 minutes 12 Vizualizari 5 Timp de citire

Poziția constituțională a unui președinte în România este atât de puternică, încât bătălia pentru ocuparea acestei poziții devine acerbă. Controlul exercitat în ceea ce-i privește pe candidați este multiplu, atât în plan național, cât și în plan internațional. Iar serviciile secrete joacă, din nou, la acest capitol, un rol-cheie: cele interne și cele străine, începând cu partenerii euro-atlantici ai României, dar continuând și cu statele considerate neprietene.

În decembrie 1989 și în primele luni care au urmat după lovitura de stat, serviciile secrete implicate – afirm din nou, cele interne și cele externe – au trecut printr-o traumă de mari proporții, riscând să piardă controlul. Să ne amintim cât de puternică a fost influența exercitată pe teritoriul României de serviciile secrete ale Uniunii Sovietice, dar și modul în care s-au implicat serviciile secrete europene, în special cele ale Franței și Marii Britanii, ca să nu mai vorbim despre rolul jucat de serviciul secret maghiar. În plan intern, bătălia a fost și mai cruntă.

Întrucât lovitura de stat s-a dat prin intermediul Armatei, marele dirijor fiind, pentru câteva zile, generalul Victor Atanasie Stănculescu, după care la pârghiile de comandă venind generalul Nicolae Militaru, documentat ca agent activ GRU, vârfurile Securității – și nu numai vârfurile – s-au trezit, pe neașteptate, din poziția de stăpâni

Măgureanu a refăcut rândurile Securității, transformând-o în Serviciul Român de Informații. După care, treptat, pe parcursul a circa doi ani, serviciile secrete străine nu și-au mai făcut simțită prezența în mod ostentativ, Securitatea devenită SRI și-a refăcut rândurile, iar Serviciul Secret al Armatei a început să acționeze mult mai discret, treaba murdară fiind preluată de un nou serviciu secret fabricat de Gelu Voican Voiculescu în interiorul Ministerului de Interne, denumit de popor „Doi și-un sfert".

La început, panica instaurată atunci când plăcile tectonice se mișcau aparent necontrolat a vizat pur și simplu supraviețuirea fizică a unora dintre componenții statului subteran. Ulterior, lupta pentru supraviețuire s-a concentrat în direcția preluării unor atribuții de natură să le permită acestora să stăpânească jocul politic și, pe de altă parte, în asumarea, rând pe rând, a unor facilități importante în domeniul afacerilor, începând cu resursele – în primul rând cele energetice –, apoi cu sistemul bancar, iar în final cu mecanismele politice ale statului: cele guvernamentale, cele parlamentare și, firește, cele prezidențiale. În acest fel, pentru mai multe decenii, situația a fost tranșată în România în sensul raportului de forță. În esență, poporul alege, dar alege, cu rare excepții, exclusiv din rândul celor desemnați pentru a fi aleși prin mecanismele subtile sau brutale ale statului subteran.

Nici în acest an situația nu este diferită. Lăsând la o parte, pentru moment, ceea ce se întâmplă din această perspectivă în Parlament, în Guvern și în plan local – unde, în esență, principalele pârghii sunt preluate prin procură de reprezentanții statului subteran –, pretendenții la poziția prezidențială sunt, practic, fără excepție, rezultatul unor negocieri purtate în forță de către serviciile secrete interne, precum și de către serviciile secrete externe, care își exercită influența asupra României.

O spun pe șleau, fără a încerca, printr-un artificiu, să-i surprind pe cei care citesc această analiză. Oricât de complicată sau încinsă pare competiția pentru poziția de la Cotroceni, „alergătorii" relevanți sunt, fără excepție, oameni ai ceea ce generic putem numi „sistemul". Vă veți întreba, desigur, care este, din această perspectivă, punctul meu de vedere legat de Călin Georgescu, candidatul cel mai bine plasat, dar și în cea mai mare măsură respins de „sistem". Vine Călin Georgescu din afara „sistemului"? Sau provine dintr-o ramură a acestuia mai puțin relevantă și mai greu de controlat de către celelalte linii de forță ale statului subteran?

Călin Georgescu nu putea, în comunism, să-și facă studiile în Occident fiind trimis acolo de către statul român, fără a fi fost în prealabil recrutat de direcția externă a Securității. El nu putea să ocupe, rând pe rând, funcțiile importante pe care le-a ocupat în ierarhia guvernamentală națională sau în ierarhia internațională, dacă nu ar fi fost arondat, cu arme și bagaje, „sistemului". Prin această afirmație nu doresc să susțin teza conform căreia Călin Georgescu s-ar fi făcut vinovat de o activitate caracterizată prin lege drept poliție politică, după modelul deja dovedit în justiție al lui Traian Băsescu. Nu dețin asemenea elemente. Prin urmare, prezum faptul că el a acționat ca un bun patriot în interesul statului român, fiind însă atent controlat pe parcursul întregii cariere de către Securitate. Date fiind pozițiile pe care le-a ocupat, ipotetic îl localizez în zona a ceea ce astăzi se numește Serviciul de Informații Externe.

Dar cum de nu au apărut decât rareori asemenea informații vizându-i pe competitorii la cea mai înaltă funcție în stat? Opinia mea, bazată pe o întreagă carieră de ziarist specializat în investigații, este că cheia seifului cu

România a fost preluat de către Armată, cu arhive cu tot. Întrucât la vârful Armatei se instalaseră reprezentanți ai serviciilor secrete sovietice, aceștia și-au stabilit ca prioritate „curățarea” cu rapiditate a arhivelor, astfel încât să nu mai existe dovezi ale legăturilor lor cu KGB și cu GRU. După care, Serviciul Secret al Armatei a selectat și preluat alte dosare relevante în acel moment sau care puteau deveni relevante în viitor.

Fără a mai intra, pentru moment, în alte detalii, am convingerea că domnul Călin Georgescu a reușit să zboare atât de mult timp pe sub radar, întrucât dosarul său a fost pus la păstrare, el fiind protejat, dintr-un motiv sau altul, de puternicul Serviciu Secret al Armatei. Asupra acestui subiect voi reveni.

Autor: Sorin Roşca Stănescu

Sursa: https://corect-news.ro/prezidentialele-sub-multiplu-control/

Despre autor

editor